

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1373/2540

กรมสรรพากร โจทก์ เจ้าหนี้ โจทก์ กรมทางหลวง โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศิลาแม่สอด กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 149, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153, พระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 23

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา149ระบุว่าศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมเว้นแต่ศาลแขวงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีล้มละลายและพระธรรมนูญศาลยุติธรรมมาตรา23วรรคหนึ่งระบุว่าศาลชั้นต้นนอกจากศาลแขวงต้องมีผู้พิพากษาอย่างน้อยสองคนจึงเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาทั้งปวงดังนั้นคำสั่งศาลชั้นต้นของผู้พิพากษานายเดียวที่ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา107จึงถือว่าไม่ครบองค์คณะเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา142 (5)ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา153

คำพิพากษา

กรณีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้พิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ (จำเลย) ทั้งสามเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ. 2483 มาตรา 14 เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2535 เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ตามสัญญาจ้างเป็นเงิน 1,140,646.88 บาทจากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ 1 และที่ 2 รายละเอียดปรากฏตามบัญชีท้ายคำขอรับชำระหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104 แล้วไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้รายนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเสนอความเห็นต่อศาลชั้นต้นว่า ควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้เสียทั้งสิ้นตามมาตรา 107 (1) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งว่า เจ้าหนี้ไม่มีสิทธิขอรับชำระหนี้รายนี้ ให้ยกคำขอรับชำระหนี้รายนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แก้อุทธรณ์เอง จึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ให้ เจ้าหนี้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปรากฏว่าคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สั่งโดยผู้พิพากษานายเดียวนั้นเป็นการสั่งตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107 ซึ่งระบุว่า คำขอรับชำระหนี้รายใดถ้ามีผู้โต้แย้งให้ศาลพิจารณาแล้วมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ (1) ให้ยกคำขอรับชำระหนี้ และมาตรา 149ระบุว่าศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมเว้นแต่ศาลแขวง มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีล้มละลายและพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 23 วรรคหนึ่ง ระบุว่า ศาลชั้นต้นนอกจากศาลแขวงต้องมีผู้พิพากษาอย่างน้อยสองคน จึงเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาทั้งปวง ดังนั้น คำสั่งของผู้พิพากษานายเดียวในกรณีนี้จึงถือว่าไม่ครบองค์คณะเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 พินิจพิจารณาคำสั่งศาลชั้นต้นและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 2 ให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาและมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดีคืบค่าธรรมเนียมศาลชั้นฎีกาทั้งหมดแก่เจ้าหนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แก่ฎีกาเองจึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นฎีกาให้

องค์คณะ

เสริม บุญทรงสันติกุล · สมชัย สายเชื้อ · พิชัย เตโชพิทยาอุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1373/2540>